

tere, at Nødværgeretten er bleven benyttet i et Omfang, som ikke kan siges at være lovmedholdeligt. Det er endog saa ikke saa sjældent, at Højesteret kommer til det Resultat at idømme den, der har været Genstand for Overfald, Fængselsstraf, fordi han har overstredet Grænsen for tilladeligt Nødværge. Jeg tror, at hvis man kunde komme til en anden og noget udvidet Bestemmelse af Nødværgeretten, vilde det virke langt kraftigere end alle andre præventive Bestemmelser mod uberettiget Overfald. Jeg kan ikke noksom gentage, at de Herrer ikke maa tro, at jeg her vil staa op og reformere § 40 — dertil skal der en langt større juridisk Viden, end jeg blot i Drømme kan tænke mig at være i Besiddelse af —, jeg henstiller blot, om det ikke er muligt at optage dette Spørgsmaal samtidig med den her foreliggende Sag, og om det ikke skulde være muligt at komme til Regler, der kunde gøre Domstolene tilbøjelige til at fortolke Begrebet Nødværge noget mere lempeligt over for den overfaldne, end de hidtil have været tilbøjelige til. Det er klart, at det kan allerede volde betydelig Vanskelighed at konstatere, at Overfaldet har været absolut uretmæssigt, men Vanskelighed indtræder navnlig, naar Domstolene skulle gaa til at undersøge, om og hvorvidt det har været nødvendigt at anvende netop denne Grad af Nødværge, som er anvendt i det paagældende Tilfælde, netop at gaa saa vidt, som den paagældende har gjort for at værges Liv og Lemmer. Om det har været nødvendigt under de foreliggende Forhold, skulle Domstolene afgøre. Det kan allerede være vanskeligt nok at afgøre, naar man sidder i Fred og Ro i sin Vænestol og overvejer Sagen med koldt Blod, men endnu vanskeligere og noget helt andet bliver det, naar den angrebne skal give sig til at overveje, om han tør slaa paa det eller det Sted, om han tør benytte det og det Vaaben, om han tør gøre det eller det for at værges Liv, Gods og Ære, som det hedder. Man kan ikke med Billighed forlange af den Mand, der er Genstand for et raat, voldeligt Overfald maaste af flere eller maaste af een Mand, der er ham legemlig overlegen, at han med koldt Blod skal overveje, hvordan han tør modsætte sig dette Angreb. Det er, som § 40 er affattet, i Virkeligheden saadan, at den raa Voldsmand, der overfalder fageløs Mand, fuldt vel ved, at han er under Lovens Beskyttelse. Han ved, at Lovens bestemmer, at der maa kun anvendes det og det Nødværge imod ham, og hvis det overstrides, kan han vel nok selv blive straffet, men han faar samtidig den Tilfredsstillelse, at den angrebne tillige straffes. Det er efter mit Skøn ikke

forsvarligt, naar man overhovedet vil til at reformere Straffelovens Regler paa dette Omraade, at lade dette Punkt staa urørt. Det er utvivlsomt, at kunde man finde en Form for at udvide Nødværgeretten noget, vilde det virke overordentlig heldigt som præventiv Foranstaltning mod uberettigede Overfald. Jeg vil ikke sige, at det for mig vilde være noget afstrækkende i, om en eller anden, der betragter det som en af Mennefferettighederne at overfalde fageløse Medborgere, blev liggende paa sine Gerninger. Jeg ved godt, som jeg har sagt før, at man tør ikke stryge alle Regler, at man ikke fuldstændig tør slippe Holdet paa Begrænsning af Nødværgeretten, det følger af sig selv, men jeg tror, og jeg har det Haab — dette Ting har jo ogsaa dygtige Jurister — at de Herrer, der faa med denne Sag at gøre, ville forsøge, om der ikke ad den paapegede Vej paa en eller anden Maade kunde findes et Middel til at beskytte den fredelige Borger mod de Overfald, der næsten ere komne til at høre til Dagens Orden. Det var denne Betragtning, der gav mig Anledning til at tage Ordet, og jeg skal blot gentage min Anmodning til det Udvalg, der vil faa med denne Sag at gøre, om at tage dette Punkt op til Overvejelse.

Mf. Christensen: Den ærede Taler ramte ved sine sidste Bemærkninger netop det, som jeg anser for at være Sagens Kerne. Men det undrede mig noget, at han havde Sympati for det foreliggende Lovforslag, naar han havde den Overbevisning, at man ved en Udvidelse af Nødværgeretten vilde naa noget langt bedre end det Lovforslaget giver. Det er nemlig min Mening, at den Tendens, der ligger i dette Lovforslag, hverken retfærdiggøres af en tilstedeværende Trang eller i og for sig er ønskelig. Jeg kan ikke indse, at der skulde være nogen paatrængende Nødvendighed for særlig stærkede Strafferegler over for disse Volds handlinger, da jeg ikke kan indrømme, at disse Volds handlinger i Virkeligheden ere i Fremgang, langt mindre i nogen truende Fremgang. Efter den Erfaring, jeg har — og jeg beder hvert enkelt Medlem om at sammenstille sine personlige Erfaringer fra sin Barndom med Nutiden og se, hvorledes Tiden er gaaet frem — tror jeg at kunne sige, at Tiden er mindre raa nu, end den var for 20—30 Aar siden. Blodige Slagsmaal, forvædede enten i ædru eller stærkt drukken Tilstand, ere mindre hyppige nu end den Gang. For 20—30 Aar siden hørte det langt mere end nu til Dagens Orden at foranstalle som Slutning paa en glad Dag et rigtigt godt Slagsmaal. Det